

Xavier Lluís Escriptor i bibliotecari

«UNA DECISIÓ INSIGNIFICANT ENS POT CANVIAR LA VIDA»

Entrevista

Premi Vila de Porreres. El recull de relats «Les vides excepcionals dels passatgers» és el primer llibre de l'escriptor i bibliotecari tortosí Xavier Lluís

MARINA PALLÀS CATURLA
TORTOSA

Les vides excepcionals dels passatgers és el primer llibre de l'escriptor i bibliotecari Xavier Lluís (Tortosa, 1993). L'obra ha resultat guanyadora del III Premi Vila de Porreres. L'autor la presentarà aquest divendres a les 19.30 hores a la Biblioteca Marcel·lí Domingo de Tortosa.

Aquesta és la seua òpera prima, però porta molts anys escrivint.

M'atreviria a dir que he escrit des de sempre i en un moment vaig pensar que aquests relats podien sortir a la llum. Em sentia còmode amb el que havia escrit i em vaig presentar al Premi Vila de Porreres i em van trucar per dir-me que havia estat guanyador.

S'ha decantat pel gènere del relat curt.

És un gènere amb el qual em sento còmode. Acostumo sempre a revisar el que he escrit abans quan m'hi torno a posar, i el fet que sols siguin 10 pàgines a revisar em dona agilitat i seguretat. A mi personalment també m'agraden els capítols breus però intensos i que en un primer capítol tot es pugui resoldre. No seria la primera vegada que deixo un llibre on veig que la història principal passen moltes pàgines i capítols i no avança.

Què li ofereix el relat curt en comparació a la novel·la, que potser és un gènere més estès?

El relat curt pot ser molt més intens. Potser el personatge no fa una gran evolució però et permet fixar-te en els detalls i en tot allò que passa al voltant del personatge, més que del personatge en si. I pots donar molt de poder a algunes frases o accions. I, perquè enganyar-nos, el lector pot llegir un relat de forma independent, sols un relat al dia, per exemple.

Els finals als relats són determinants. Es necessita molt d'enginy?

L'escriptor Xavier Lluís amb el seu nou llibre al centre de Tortosa. FOTO: MARINA PALLÀS

Jo a vegades no sé com acabarà el relat. Sí que m'agrada fer una primera frase lapidatòria i contundent, que t'indica què podrà passar. M'agraden els finals forts i ho he intentat en tots els relats. Els finals no són feliços, però són realistes, ja que la vida és acceptar la realitat.

Els relats parlen de persones que semblen ordinàries però que després aconseguen ser extraordinàries.

Sóc una persona molt curiosa i sent de Tortosa i vivint a Barcelona he viatjat molt en tren i coincidint amb molta gent. Això m'ha permès fixar-me en els passatgers... I aquella persona que sembla ordinària potser està nerviosa o consulta molt el telèfon o porta un pressupost... Jo em preguntava què li havia portat a viure i a moure's. Potser sóc una mica fantasios i m'imaginava les seues vides. Tots els personatges tenen alguna cosa que o bé m'ha passat, o bé m'ha pogut passar o bé m'ha gués agradat que em passés. Són personatges solitaris, també.

Per la seua formació de bibliotecari, es percep una especial cura en l'ús de la llengua. Quina relació manté amb la llengua?

Considero que sóc un militant de la llengua catalana i intento fer un acte d'esforç o de militància, escrivint el millor possible, amb paraules genuïnes, fent servir un català neutral, si bé tota paraula de vocabulari occidental correcta la faig servir. I als diàlegs els personatges parlen segons d'on són.

Són relats que es poden llegir independentment... però en conjunt quin és el missatge del llibre o quina idea en comú tenen entre ells?

Penso que he volgut donar valor a aquestes petites decisions que prenem a la vida, curtes, insignificants a priori però que poden condicionar molt i produir-nos un gran canvi. Decidir dir sí o no, viatjar o no, ens pot canviar la vida.

Com és el seu procés creatiu?

Per norma general, sóc molt quadriculat. He d'escriure pel matí,

de forma que em limito a escriure o en caps de setmana o en època de vacances. Llavors ho deixo descansar uns dies i ho reviso a la setmana següent. Si m'agrada, continuo, sinó puc esborrar quatre pàgines de cop. He d'estar tranquil i sempre lleigeixo en veu alta el que he escrit, i m'ha de sonar bé.

Viu a Barcelona, però és de Tortosa. D'on se sent?

A un dels relats surt molt el tema de les arrels. És molt difícil arrel·lar-se. A un lloc has marxat, a l'altre sempre ets el foraster. Quan tornes, uns et diuen que parles com allà i allà et diuen que parles com aquí. No et pots arrel·lar mai a cap lloc. Mantinc relació amb les dos ciutats. Tortosa és on he viscut 18 anys i on m'he fet gran. Però durant últims 9 anys a Barcelona he tingut les primeres feines i el meu desenvolupament més professional i personal.

Podem dir per tant que sempre estem de viatge.

Sí, sempre estem de viatge.